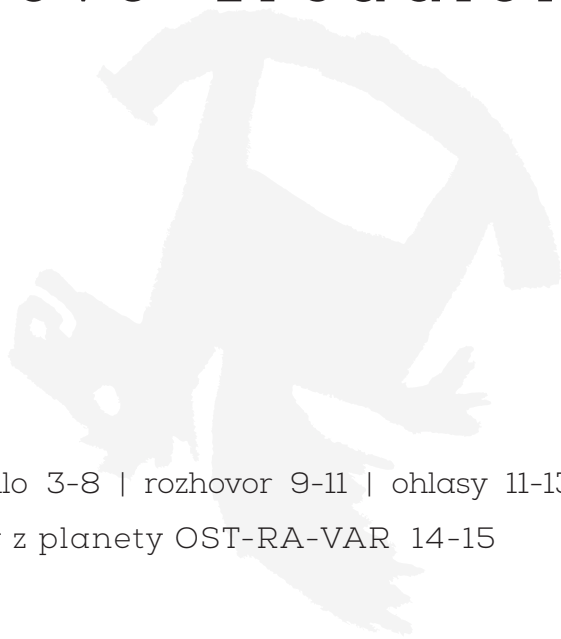

OST-RA-VAR

OST-RA-VAR
OST-RA-VAR
OST-RA-VAR
OST-RA-VAR
OST-RA-VAR

festivalové zrcadlení

editorial 2 | zrcadlo 3-8 | rozhovor 9-11 | ohlasy 11-13

tajné zprávy z planety OST-RA-VAR 14-15

EDITORIAL

EDILOKIVT
EDILOKIVT
EDILOKIVT
EDILOKIVT

Ve zdraví a lásce jsme dospěly ke konci ultra nabitého festivalu. V první řadě bychom rády za celou redakci poděkovaly Národnímu divadlu Moravskoslezskému za vřelé přijetí a poskytnutí zázemí pro naši redakci a samozřejmě za tuto příležitost a důvěru, kterou do nás vedení svěřením šéfování redakce vložilo. Dále děkujeme všem hercům, že si nás ještě nenašli a neměli potřebu vylepšit nám vizáž. Ale hlavně děkujeme za celý OST-RA-VAR, který pro nás skýtá nejen jedinečnou možnost shlédnout výběr představení všech ostravských divadelních scén, ale i možnost setkání s kolegy z ostatních škol.

Jedinou výtkou, kterou bychom letos měly, je poskládání programu. Pět představení v jeden den je nepřiměřená nálož i pro trénovaného diváka. Poslední, navíc v pozdních hodinách uváděná a náročná představení, tím utrpí velkou ztrátu. Nejenže již většina publika není schopna udržet se stoprocentně koncentrovanými, nemalá zátěž přibude i na prsou herců, kteří také nemusí být zcela v plnohodnotné formě. Další věc je, že nebyly úplně dobře spočítány délky představení a tak na sebe ne vždy plynule navazovala.

I přes to si všichni festival užili plnými doušky.

Chrochtající slastí s bříšky plnými chlebiček a počínajících vředů od fast foodů, dojatí, že naši nejmilejší pedagogové dostali medaili, odjíždíme a již teď se těšíme na další ročník.

P.S.: Ze všech stran přichází apel, aby byly přidány noční spoje z Ostravy směr Olomouc, Brno, Praha a Bratislava, abychom mohli jezdit na ostravská představení celoročně. Děkujeme srdečně!

P.P.S.: Doufáme, že jako správní divadelníci jste dostatečně sebestřední a nosíte po kapsách nějaké to zrcátko, jinak neprozkoumáte tajnou planetu.

P.P.P.S: Taky děkujeme celé redakci, že to s naším dueam vydržela.

Vaše pH

„O HERECTVÍ KOMORNÍ SCÉNY ARÉNY NENÍ TŘEBA DISKUTOVAT, S TÍM SE TAK NĚJAK POČÍTÁ...“

První rozborový seminář letošního ročníku OST-RA-VARu začal jako každý rok v 9.30 (ačkoliv velká část účastníků ještě stála ve frontě u baru a čekala na chlebičky). V divadelním klubu DPB se sešlo cca 50 lidí v zastoupení kritiků, učitelů i studentů vysokých škol. Každá z inscenací byla nejprve uvedena rozbořem studenta a kritika; poté byl dán prostor i ostatním. Na jednotlivé vstupy měli řečníci nejvýše pět minut, což se však letos ukázalo být problematickým – přednášející byli mnohdy natolik plni dojmů, že nebyli schopni svůj projev ukončit ani po osmi minutách.

První vysoce diskutovanou inscenací byla Lidská Tragikomedie, která skládala vesměs obdivné názory z řad kritiků i studentů. Vyzdvíženy byly především herecké výkony Šimona Krupy a Štěpána Kozuba, jehož ztvárnění role Odjinuda bylo Vladimírem Justem označeno jako „skutečně odjinud.“ Ke škodě celku byla dle převažujícího názoru pouze ztráta na temporytmu v prostředním dějství, což poté „zachraňovalo“ dějství poslední.

Při následném hodnocení bezručovského uchopení hry Fligny, koks a fachmani bylo kritizováno zejména samoučelné nadužívání vulgarismů; výhrady pak byly vzneseny i vůči vlastní formě humoru, pohybující se až na samé hranici podbízivosti. Ladislav Vrchovský vyslovil zklamání nad tím, že divadlo musí diváky lákat na „tarantinovské inscenace“ na místo toho, aby si vytvářelo poetiku vlastní.

Divoká kachna Komorní scény Aréna byla oproti tomu označena za jeden z vrcholů letošní festivalové přehlídky; zazněly přitom pochvalné ohlasy na výkony Terezy Cisovské, Petra Panzenbergera a hlavně pak Zuzany Truplové, která podle názoru kritiků zvládá role dětí a dospívajících „prokresleně“ a neinfantilně. První delší výměnu názorů rozpoutala originální scénografie této inscenace; o její funkčnosti a vhodnosti se hovořilo až do takových detailů, kdy byly dokonce diskutovány např. i tituly falešných knih na policiče v domácnosti Ekdalových.

Druhou polovinu semináře otevřel rozbor zdařilých Top Dogs, kde byly kladně hodnoceny jak režijní a výtvarná stránka, která je silná u všech Kempinského inscenací, tak i vlastní přizpůsobení textu a postav hereckým osobnostem Komorní scény Arény. Jako jediné mínus zde byla zmíněna přestávka, s tím, že tato brání představení, aby se plně „rozjelo.“

Bouřlivou diskuzi vyvolal Mayenburkův Mučedník. Účastníci semináře se zde doslova rozdělili na dva tábory. První skupina byla zklamána celkově - nepřipadala si být oslovena jak výkonem Roberta Finty, tak ani výkony herců ve vedlejších rolích, přičemž jejich ztvárnění učitelů, spolužáků a protagonistovy matky bylo označeno za ploché. Hlavním představitelem druhé skupiny se stal Vladimír Just, který Mučedníka prohlásil za nejsilnější a divadelně nejčistší okamžik celého festivalu; Fintovo herectví pak označil za téměř geniální. Vhodně pak bylo upozorněno na rozdílnosti názorů diváků čtvrtetního a pátečního představení.

Studenty až na výjimky pozitivně hodnocený Král Ubu zažil výtky ze strany kritiků, kteří nebyli spokojeni jak s pojetím titulní postavy coby „zákeřného politika“, tak ani s Fričovou „zbytečnou obsesí punkem.“ Za hlavní problém zde byl označován odklon od intelektuální roviny původního textu.

Ačkoliv se v jednotlivých diskuzích z časových důvodů bohužel nedostalo na všechny, letošní první rozborový seminář byl rozhodně v mnohém přínosným. I přesto, že v druhé polovině poněkud „zhoustla“ atmosféra, názory jednotlivých diskutujících byly ostatními respektovány a následně zahrnuty do komplexního celku hodnocení inscenací.

Eliška Šlaharová

NA SPALOVAČE SE ZÁPALEM

NA SPALOVAČE SE ZÁPALEM
NA SPALOVAČE SE ZÁPALEM
NA SPALOVAČE SE ZÁPALEM
NA SPALOVAČE SE ZÁPALEM

Spalovač Mrtvol Ladislava Fukse je již jako novela velmi rafinovaným, spletitým dílem s řadou symbolů, odkazů, narážek a náznaků, otevřeným neomezenému počtu uchopení a interpretací. Obraz, který skládá, je znepokojivý právě a především svou nejasností, pokřiveností, zacykleně se opakujícími motivy v jakýchsi refrénech, neodbytně vlezlým pocitem, že již v samých prazákladech světa příběhu cosi výrazně skřípe. Nejspíš nejvíce konvenční interpretací této atmosféry je psychické narušení hlavního hrdiny, o němž se právě skrze jeho nepřirozené vnímání světa dozvídáme, že „je do jisté míry šilencem“. Přenést tuto dráždivou, znepokojující, ale zároveň velmi specifickou atmosféru Fuksova díla na jeviště, to je úkol mimořádně nesnadný. V režii Jakuba Nvoty a dramaturgii Kateřiny Menclerové se to povedlo obdivuhodně věrně.

A nejen atmosféru. I výtvarné řešení scény, kostýmů i rekvizit odráží výrazně estetizovaný a v detailech pečlivý popis prostředí, kterému je v předloze věnován značný prostor; upravená, souměrná, decentní a svým způsobem „sladká“ stylizace rodiny

Kopferkinglových, jemná, jako cukroví a mandle na jejich stole, v kontrastu s oprýskaným, temným a hrozivým světem předválečného Československa a „Chrámu smrti“ zanechává v divákovi vizuální dojem velmi blízký tomu čtenářskému.

Jak zmíněno výše, již předloha je dílo výrazně symbolické, žádný z mnoha a mnoha detailů tam není náhodou, téměř za vším lze rozklíčovat odkaz nebo hlubší skrytý význam. Tento princip tvůrci organicky přeložili z literárního jazyka do jevištního, pouze minimum událostí je nám sděleno přímo, inscenace k nám promlouvá převážně přes metaforu, analogie a divadelní znaky. Těm vévodí zejména práce s kontrabasy, které jednou zastupují mrtvolu v krematoriu, příště boxerský ring až po vánoční stromek. A zároveň jsou částečně původci hudebního doprovodu, který – jak jinak – vždy opět odkazuje tam či onam, jen nezůstává pouhým doprovodem.

Mnohovrstevnaté jsou v podstatě všechny složky inscenace, na všech úrovních, od drobných gest a motivů až po dramaturgický koncept celkově. To však, spolu s volnějším tempem

podporujícím graduujícím napětí klade na diváka velmi vysoké nároky na koncentraci a schopnosti soustředěně sledovat každý detail na scéně. A to je náročné i za běžného provozu, největším neštěstím včerejší inscenace se tak stala festivalová únava, která řadě diváků neumožnila věnovat jí takovou pozornost, jak by bylo třeba. A podobně jako předlohu je záhodno přechít vícekrát, protože při každém novém čtení nalézáme nové a nové motivy a souvislosti, i tato inscenace by si zasloužila, aby ji i odpočatý a soustředěný divák navštívil vícekrát. Protože i v tomto zůstává předloze velmi věrná a významných detailů k rozklíčování, které nám pomohou složit si spletitou mozaiku, se za dvě a půl hodiny na scéně objeví tolik, že nemáme šanci je na poprvé všechny zavnímat a pojmut (a pro toto množství se v tomto textu nechci – kromě kontrabasů, které jsem zkrátka nemohla nezmínit – těmito znakům a odkazům jednotlivě věnovat). Právě v tomto je to však inscenace nesmírně vzácná a cenná – dá se na ni jít několikrát a stále bude co nového v ní objevovat.

Ke cti slouží i herecké výkony. Jsou vyrovnané a sjednocené, i v herectví je zde kladen velký důraz na práci s detailem a na charakter postav, jejich vývoj i vztahy mezi nimi jsou nejednou vyjadřovány drobnými gesty, pohledy, náznaky. Celé to funguje jako precizně vystavěný (a zároveň organický) mechanismus, v němž ka-

ždý úsměv, repetice či odmlka má své přesně vyhrazené místo a význam. A divák musí dávat zatraceně dobrý pozor. A ano, nejspíš nemohu nezmínit Norberta Lichého jako Romana/Karla Kopferkingla, jehož vývoj ztvárnil tak zvolna a nenásilně, až vzniká dojem, že se s ním v první polovině nic výrazného neděje. A ač se mnozí neubrání asociaci jeho postavy s postavou Rudolfa Hrušínského, ostravský Kopferkingl je civilnější a skutečnější – na rozdíl od filmového zpracování od počátku nepůsobí nutně jako „čímsi nenormální“ člověk a jeho charakteristika i vývoj je nám dávkován zvolna až téměř nenápadně.

Co však působí poněkud zmatečně jsou momenty, kdy se ozývají hlasy za scénou, především výkřiky návštěvníků panoptika a výkřik při závěrečné „šikaně“ Ziny. Nejsou dobře načasované, není jim dobře rozumět a uniká jejich význam.

Každopádně jde však o dílo, jež je k jeho podrobnému prozkoumání třeba vidět vícekrát. A to je, myslím, nezabídnutelné plus.

Rachel Duchková

SPALOVAČ MRTVOL

Henrietta Ctiborová - 4 zrcadla

Rachel Duchková - 4 a půl zrcadla

Petra Ivánková - 4 a půl zrcadla

Kateřina Málková - 3 a půl zrcadla

Vít Malota - 4 a půl zrcadla

Michal Šesták - 4 zrcadla

ROCK IN WINDSOR?

ROCK IN MINDSOR?
ROCK IN MINDSOR?
ROCK IN MINDSOR?
ROCK IN MINDSOR?

Když se dnes pokoušíme aktualizovat Shakespearovy texty, je nutné mít na paměti, že je třeba, aby naše dramaturgicko-režijní koncepce byla konzistentní a pevně držela pohromadě. V případě Veselých paniček Windsorských v Divadle Jiřího Myrona máme pocit, že takový pokus o aktualizaci pohromadě úplně nedržel.

Na začátku to vypadalo, že budeme svědky jakési Fallstafovy „Rock show“ a vše se bude točit okolo rockové hvězdy Falstaffa, hybatele děje. V průběhu inscenace se ale tento pocit pro nás vytrácel a zbyly z něj jen rockové kostýmy Falstaffa a jeho bandy. To ale vytvářelo kontrast se scénou a většinou kostýmů, které vycházely z kostýmů historických. Tím pádem se i trochu ztrácelo, o čem že se vlastně bude hrát.

Z původního záměru tak zůstaly jen stopy „rockové“ inscenace, které se náhodně sem tam objevovaly v průběhu představení. Inscenátoři se zaměřili hlavně na plytké, z textu zjevné humorné narážky, které herci přednesli a podtrhli opisnou akcí. Samotné dialogy, které má Falstaff s windsor-

skými paničkami, jsou herecky dobře naplněné, i když je vnímáme spíš jako samostatné komediální scény, vytržené z rockového kontextu. Ovšem je třeba dodat, že Shakespearův jazyk herci zvládali řemeslně dobře. Stačilo jen zavřít oči, pohodlně se opřít do sedačky a vychutnat si Shakespearovo umění. V podstatě nám jde o to, že herecky se nám inscenace zdála dobře odvedená, ale nechápali jsme koncepci. To jenom podpořila rapová scéna s elfy. V tu chvíli jsme už vůbec nevěděli, jestli jsme v multižánrovém muzikálu, na rockovém koncertu, a nebo u klasické činohry. Z hereckých výkonů nás nejvíce zaujal Vladimír Polák v postavě francouzského lékaře Cajuse. Lingvistickou stylizaci zvládl výborně.

Celkově bychom asi řekli, že přes koncepční zmatení, které z inscenace cítíme, je vidno, že herecký soubor je dobře vybavený a blankvers zvládá.

Inscenace také velice baví ostravské publikum, jak je vidět i z naší divácké ankety.

Michaela Gallová a Michal Šesták

anonym, pani v najlepších rokoch
Hodně se nám to líbilo. Bylo to velmi
moderně pojaté, velmi překvapivé asi
ve všem.

anonym, pani

Je to něco jiného, než když člověk
jde do kina. Líbilo se mi to, ale zatím
nenacházím slov, jak to vyjádřit. Fakt
to bylo dobré.

Žaneta a Simona, studentky

Bylo to fantastické. Nevím, jestli k
tomu existuje nějaké jiné slovo. Prostě
úžasné, fantastické, opravdu mě to
pobavilo. Já myslím, že to splnilo účel.
Nejvíc nás pobavil pan Francouz,
který se role zhostil úžasně.

Maximilián, študent

Absolútna katastrofa, abolútne
sprznenie Shakespearovho textu.
Bežný diváci reagovali iba na priblížé
vtípky, ktoré sa vtierajú do análne-
ho otvoru a rád by som sa divákov
opýtal, o čom toto dielo bolo. Je to
absolútne zlé. Zlé, zlé, zlé!

Romana, študentka

Bohužiaľ, mne prišlo celé toto pred-
stavenie smutné v rámci toho, že my,
ako mladí ľudia, si uvedomujeme text
Shakespeara a celkovo hodnotu tej
hry. A bolo mi do plaču z toho, že sa

práve na tejto inscenácii rozne vekové
kategorie takto zabávajú.

Alexandra, študentka

Najlepšia na celom predstavení bola
kapela. To bolo jediné, kvôli čomu
som mohla tlieskať v závere.

Maťa, študentka

Pre mňa bol toto druh inscenácie,
ktorej cieľom je zarábať. Podľa mňa
nemala nejaké umelecké ambície.
Jednoducho stavili na lacné vtípky,
ktoré mali rozosmiať bežných divá-
kov. Myslím, že priláka Shakespeare
ako známy klasik a ľudia si myslia,
že idú na veľkú kultúru. Myslím, že
režisér presne vedel, čo robí a bol to
komerčný cieľ.

Kateřina

Představení mě zaujalo, nečekala jsem
ho tak vtipné a nečekala jsem tam ty
hudební části. V popisku totiž nebyly,
tak to mě překvapilo. A celkově bych
to zhodnotila velmi pozitivně. Herce,
co tam hráli, tady už vídám pravidel-
ně a pokaždě jsou úplně boží.

VESELÉ PANIČKY WINDSORSKÉ

Michaela Gallová - 1 a půl zrcadla

Michal Šesták - 2 a půl zrcadla

"MATKA FESTIVALU"

Každý účastník festivalu OST-RA-VAR vie, kto je Hana Spurná. Už od prvotného rozhodnutia ísť na festival a poslania si prihlášky nás má na starosti. Zariadi, že budeme mať, kde spať. Postará sa o to, aby sme sa dostali do divadiel. Dokáže zariadiť čokoľvek. Je to kúzelná bytosť, ktorá neodmysliteľne patrí k Národnému divadlu moravskoslezskému. A tento unikátny festival obohacuje svoju prácu už 20 rokov.

Čo bolo hlavným zámerom vzniku divadelného festivalu v Ostrave?

Na tuhle otázku odpovídamo průběžně celých dvacet let. Představit práci ostravských divadel a přimět odbornou divadelní veřejnost k pravidelným návštěvám našich představení.

Juraj Deák aj Marek Pivovar vás s veľkou vďačnosťou spomínajú v tohtoročnom almanachu v súvislosti so vznikom festivalu. Ako si spomínate na prípravu nultého ročníka? Čo všetko bolo treba zariadiť?

Pánové Deák, Pivovar a Lipus tento festival vymysleli. Presne vedeli proč ho udělat a pro koho bude určen. Mým úkolem bylo jak ho udělat. Vymyslet organizační strukturu, která

bude účastníky co nejméně zatěžovat – bude efektivní a jednoduchá. Společně jsme vytipovali – jak se teď moderně říká – cílovou skupinu. A pak už začala „obyčejná“ práce – adresy, kontakty, dopisy se základními informacemi... V době, kdy ještě nebyl k dispozici počítač, internet a email to byla doslova ruční práce. Ne nadarmo jsem se označovala jako „inkoust“ festivalu. Vzpomínám si, jakou radost jsme měli z první přihlášky. Na tzv. nultý ročník se přihlásilo asi 80 účastníků. Některé z nich jsme letos dekorovali pamětní medailí za věrnost a výdrž.

Súčasnťou OST-RA-VARu sú kritické semináre a celkovo výrazná kritická platforma, čo je pre nás, študentov

**divadelnej vedy
veľmi prenosné.
Spomínate si ako
vznikol tento ná-
pad?**

Semináre byly
součástí festivalu od
prvopočátku.

**Stíhate počas fes-
tivalu navštevovať
a vnímať jednotlivé
inscenácie, alebo
vaša pozornosť sa sústreďí na niečo
iné?**

Pracuji jako tajemnice činohry NDM,
takže jsem u vzniku našich předsta-
vení od prvopočátku až do úplného
konce. Na představení do ostatních
divadel se snažím chodit pravidelně.
V průběhu festivalu na to nemám
čas...

**Ktorý z ročníkov sa vám za tých
20 rokov festivalu najviac vryl do
pamäte a prečo?**

První – protože byl nultý, a zřejmě
to bude letošní – protože to je můj
poslední.

**Kedy začínate plánovať ďalší ročník
a čo všetko treba naplánovať? Pra-
cujete na festivale počas celého roka**

**alebo iba v krátkom období príprav
pred ním?**

Každý ročník se začíná plánovat ve
chvíli, kdy je třeba požádat o granty –
takže rok a půl před jeho realizací.

**Kto a podľa akých kritérií vyberá
festivalové inscenácie?**

Každé divadlo si určuje inscenace
samo. Nepsaným pravidlem je, aby
to byly inscenace vzniklé v poslední
sezóně.

**Ako po 20-tich rokoch hodnotí-
te OST-RA-VAR? Podarilo sa mu
naplniť svoje poslanie? Bol to dobrý
nápad založiť festival v Ostrave?**

Myslím si, že nápad to byl dobrý, ale
na hodnocení se musíte zeptat něko-
ho jiného.

Z čoho máte najväčšiu radosť po skončení festivalu?

Že vše proběhlo bez větších zádrhelů. Samozřejmě za to děkuji všem kolegům z ostatních divadel, protože bez jejich zainteresovanosti bychom tento festival vůbec nemohli dělat.

Na čo ste sa tešili najviac na tohtoročnom OST-RA-VARe?

Že se potkám se všemi známými festivalovými známými. A že 21. ročník si užiju už jen jako divák.

Dakujem za rozhovor aj za vytrvalú 20 ročnú prácu na festivale OST-RA-VAR pani tajomníčke Národného divadla moravskoslezského, Haně Spurné.

Michaela Gallová

Míša Kunčarová, Olomouc

Každý rok je to úžasná akce, úžasné setkání a hlavně možnost vidět spoustu představení. Některé inscenace se mi líbily, s některými jsem se úplně minula (třeba Hostinec u kamenného stolu). Naproti tomu pro mě některá představovala jedny z nejsilnějších zážitků vůbec. Třeba Mučedník, nebo Divoká kachna. A těším se na společenské setkání a na druhý rozborový seminář. Takže pokračujeme a jsem zvědavá, kam to ještě dospěje.

Patrik Boušek, JAMU

Festival byl výborný. Jsem hrozně rád, že probíhá, že funguje. Některé z věcí, které jsme viděli, nebyly úplně funkční, ale je dobře, že jsme je viděli. Alespoň si na nich můžeme ukázat, co funguje a co nefunguje. Je to samozřejmě cenné i kvůli tomu, že vidíme ostravské divadlo, protože jsme líní jezdit do Ostravy (i když není zas tak daleko). A celkově si OST-RA-VAR vždycky náramně užívám.

Marek David, JAMU

Intenzivní. Průměrný. Rychlý. Krátký.

Kateřina Studená, DAMU

Je to můj první ročník, takže nemám s čím porovnávat. U spousty věcí mi přišlo, že jsem přeplněná postmodernou. Často mi přišlo, že bylo moc

„geniálních“ nápadů režisérů, které se do inscenace snažili za každou cenu narvat. Když jsme si po představení sedli a říkali si, co to asi znamenalo, mnohokrát jsme nenašli odpověď. Ani souvislosti. Herci jsou super. Inscenace některé ano, jiné ne. Ale na velkou většinu z nich bych se šla podívat znovu. Mnoho z nich bylo něčím zajímavé. Ale místy tam bylo něco, co bych úplně... no... ne.

Kateřina Popiolková, DAMU

Byl to můj úplně první ročník. Jsem ráda, že jsem jela. Cesta i pobyt v Ostravě byly příjemné. Jsem ráda, že jsem po dlouhé době navštívila své rodné město a objevila jeho divadelní scénu, kterou jsem dodnes neznala. Bylo to náročné. Ocenila bych větší prodlevy mezi představeními. Často jsem neměla prostor, abych vstřebala zážitek a nějak ho reflektovala. Některá představení jsem nedokázala (a nemohla) vnímat tak, jak bych chtěla. Ale myslím si, že škála představení byla poměrně široká. Něco se mi líbilo víc, něco míň. Každý herec do toho šel s odhodláním a energií. Takže tak.

Ladislav Vrchovský, divadelní kritik

Tento ročník je pro mne výjimečný v tom, že doprovodný program nabízí věci, které by se podle mého názoru (kdybychom je srovnávali), vyrovnaly

hlavnímu programu. Velké obohacení, které v minulých ročnících nebylo, je skladba doprovodného programu. A rozšíření počtu účastníků se divadel o Starou arénu je skvělá věc. Ale myslím si, že je naplněn stravitelný potenciál množství inscenací. Už to hraničí a dostává se na samu mez únosnosti. Podle mého názoru by pro další ročníky bylo prospěšné uvažovat o snížení počtu inscenací. Toto kvantum si neužijí účastníci, protože nemůžou všechno stihnout. Herci jsou unavení a festival tím trpí, respektive představení tím trpí. Jinak ale můžu říct, že Národní divadlo moravskoslezské pro mne vychází v tomto ročníku lépe, než v minulých letech. Komorní scéna Aréna tradičně vychází jako nejlepší. A Divadlo Petra Bezruče je takové barevné. Jejich Spalovač mrtvol, během jehož přestávky tohle natáčíme, bude zajisté velmi diskutovaný, ale velmi kvalitní. Letošní ročník je lepší než všechny ostatní.

Petr Kahánek, požární hlídka dpb

Řekl bych, že tento ročník byl stejný. Spousta mladých lidí. Protočilo se tady spousta diváků, což je pěkné. Některá divadla zejí prázdnotou, tady je všechno plné. Pro mě jako pro člověka, který přijde na vrátnici jako první a odejde jako poslední, je to obrovské plus. Diváci dělají divadlo. Je to stejně dobré jako vloni.

Dušan Zakopal, ochotnický režisér a herec

Letos jsem velice absentoval. Ne ale mojí vinou. Protože jsem Ostravák, tak nedostávám vstupenky na malé scény. Takže spoustu věcí uvidím až posléze na červenou kartičku. Strašně mě to mrzí, že jsme my, domácí, takhle diskriminováni. Protože z hlediska celkového objemu inscenací přerůstají málokapacitní divadla, takže to organizátoři řeší tak, že domácí jsou znevýhodněni.

Dominik Vontor, videoštáb

Nejsem úplně nezaujatý respondent, protože jsem součástí videoštábu. Pro mě byl festival velmi hektický. Program byl nabitý. Tím, že do Ostravy tak často nezavítám, byl jsem hlavně rád, že jsem měl možnost zhlédnout významné ostravské divadelní scény.

Jiří Štefanides, divadelní kritik

Je to zvláštní. Dvacet ročníků je hrozně dlouhá doba, ale víceméně každý má něco podobného. V podstatě ve všech jsme zaznamenali trvale velmi solidní až vysokou úroveň místního divadla. Zdá se, po nějakých dvou – třech letech, že v těchto letech vítězí Komorní scéna aréna. Že jde o divadlo zřejmě s nejkompaktnějším hereckým souborem a asi také s

nejvýkonnějším inscenačním týmem a hlavně se schopnostmi dramaturgickými. To je to, co dává všem inscenačním Komorní scéně Aréna (i těm, které nejsou úplně špičkové), pevný tvar. Ne vždy to však musí znamenat úspěch. Také se nedá říct, že by letos kterýkoliv ze souborů propadl. Pozitivní je nový soubor Stará aréna. Letos jsme od nich viděli dvě inscenace. Je to soubor vždy zajímavý výtvarnou stránkou, mladými herci, výběrem témat. Ale dramaturgický moment tam většinou zakolísá. Z letošního ročníku zřejmě při závěrečném hodnocení vzejdou čtyři špičkové inscenace. A řekl bych, že ze všech tří tradičních profesionálních souborů.

M.
nezeptal, co to mělo znamenat.
zkazeny, dokud jsem se kolegyni
chala v redakci. Celý den jsem měl
jasné, kolegyně mě škodolibě zane-
dával na hodiny bylo 9:27. Bylo to
dakčním gauči." Když jsem se po-
hrůzou jsem zjistil, že ležím na "re-
s a přátelně ráno jsem se probudil a

H
vzdaly a nechaly ho tam.
kly a znovu usnul. V 7.30 jsem to
abýšel spát do postele. Vždy při-
žily průběžně probudit a donutit,
špolečnými silami jsme se ho sna-
zace usnul na "redakčním gauči".
učeně ovíněn. Po chvíli konver-
M. přišel do redakce v 2.00 a byl

pak se nedostala dovnitř.
valo ji to dlouho, než se odvažila. A
živote navštívit Absintthov les. T-
v rozhodnutí a rozhodla se poprvé
Slečna L. udělala velké životní

spolupráce došla dokonalejší!
alebo zkradlo, a naše spolupráce a
ni hovoria po slovensky. Zkradlo,
která už mluví český větecti ostat-
Slovenku, až na tu jednu Slovenku,
Ač máme v redakci pouze jednu

někde ztratit."
čalo? Zavřete ty dveře!" Když ten chudák, co na to má psát recenzi, se
ně, když byl již zcela naplněn sál, ale stále se nezastihalo. "Proč už se nez-
Najisté chvíle nastaly hned při začátku prvního představení v momen-

udělal, to by nebyly hezký recenze!
to řekl ty holce". Tak ještě, že to ne-
řít, ať jdeš, ty pičo, a mělem jsem
na kamaráda: "Teď jsem ti chtěl
narázi Milan Cimera. Pak záve
ny, když ve dveřích do H. mělem
Tandem by vyčázil ze staré aré-

M.: "Akože Fero?"
R.: "Tak si ho nějak pojmenuj."
Prvých druhých třetích?"
vonal ten z Deníku mojho otca?
M. přeje recenzi. M.: "Ako sa

službách redakce!!!
 cenu splní. Jako James Bond! Ve
 zpracovává a tenhle cíl za každou
 je zvklá. Její cíl byl jediný. Dodat
 Všichni ji mají za bláznou, ale na to
 uhnána redaktorka směr trmavaj.
 majitel. Vydává se tedy zpočátku,
 no ležet před svými budoucími
 že nemáji poletovat, ale mají dáv-
 tolik hodin, že zpracovává nejen,
 A zjišťuje, že je
 pec žádný a tedy má všechny. Za-
 přidržuje víko, dokud nevidí vů-
 dají. Skládá je jeden po druhém
 zpěsile po okolí a spírá zapravo-
 víko, dává jej na krabici, popíhá
 ky z ní létají všemi směry, hledá
 K. křečovitě svírá krabici, nadáv-
 rů rozetne po celém širém okolí.
 se celonoční práce sedmi redakt-
 pokoj. Fouká a fouká. A najednou
 se dostane k zákeřnostem, než si
 toto pozná zlitování a ve chvíli, kdy
 činu. Vít v takovém městě jako
 krabici víko a to rozhodlo divo-
 vít. V prchavém okamžiku ulétlo
 rukou a mohutně foukal severní
 zpracovávají se natřásala v jejích
 din. Krabice plná festivalových
 se úpěnlivě pracovalo nemálo ho-
 nou cenného nákladu, na kterém
 městem. S sebou táhla krabici pl-
 procházela K. probouzejícím se
 V sychravé sobotní dopoledne

Odtas už vždy jen kaktus!
 verku z filmu Záplotem? Tak tak.
 za hlavu. Znáte tu zrychlenou ve-
 sedě při psaní bezděky dávat nopy
 to další čtvrt hodinu, až si bude
 stat smát, ale nejde to. A nejdě
 ptá, co nám je. Snažíme se ji pře-
 mu a bezelston upřímnosti se
 otáčí hlavu od jednoho k druh-
 vé se zastavuje, pohybem smíkatý
 na stole. Začínáme se smát. Popr-
 shodí na zem čtvrtinu herberku
 klin notebook, přitom nechtěně
 to žvatlá. Velmi rozhodně bere na
 mi zůstávám zítat a netušíme, co
 Po slovensky a tak rýchle, že na
 v posledním tažení, začne mluvit.
 ty. Redaktorka, která se zdála být
 je zvyklá. Trvá to asi tři min-
 len dva ghy. Přetože na kofein nie
 ku – ale ten dobrý kaktusový. A
 standy odhodlává se k energētā-
 oči a začíná nahlas nařkat. Konec
 teď si každé dvě minuty protřá
 hodinou jen nešťastně koukala,
 stále píše článek. Ten dlouhý. Před
 dinou ranní. Čtyři redaktorky M.
 Redakce, někdy mezi 1. a 6. ho-

ODJEZDY VLAKŮ

Směr Praha:

Ostrava hl. n.: 12:03, 12:18,
12:49, 13:21, 14:18, 14:49

Směr Brno:

Ostrava hl. n.: 12:39, 13:39,
14:39, 15:39

Směr Olomouc:

Ostrava hl. n.: 12:03, 12:18,
12:49, 13:21, 13:48, 14:18,
14:49

Směr Bratislava:

Ostrava hl. n.: 14:00, 14:49,
17:00

Šéfrefaktorské duo: Petra Ivánková,
Henrietta Ctiborová
Redaktoři: Rachel Duchková, Michaela
Gallová, Kateřina Málková, Vít Malo-
ta, Michal Šesták, Eliška Šlaharová

OSTRAVA!!!

Festival pořádá činohra Národního divadla moravskoslezského ve spolupráci s Komorní scénou Aréna, Divadlem Petra Bezruče a Starou arénou. Za finanční podporu děkujeme statutárnímu městu Ostrava a Ministerstvu kultury České republiky.